

[Aksel Larsen.]

kedsproblemerne og i spørgsmålet om Danmarks samarbejde af økonomisk art med de nordiske lande. Der henvises, som man bemærker, udtrykkeligt til ekspertbetænkningerne fra 1957 og 1958, og det er i hvert fald for mig en glæde at se, at der er taget initiativ til på Nordisk Råds kommende møde i Stockholm bl. a. at tage spørgsmålet om oprettelse af en nordisk investeringsbank op til behandling. Det er i overensstemmelse med, hvad der er sagt her i betænkningen fra udvalget angående beretningen om Nordisk Råds 11. session, og jeg er meget glad for, at folketinget har været enig herom, også for, at venstre og de konservative har stemt for det. Jeg synes, at dermed kan man passende afslutte debatten om, hvorvidt man nu i strid med alt dette skulle gøre noget helt andet, hvor man enten arbejder efter et mål, som formodentlig er en utopi, eller, hvis det ikke skulle være en utopi, kommer ud på dybt vand, hvor Danmark økonomisk absolut ikke kan bunde, og hvor Danmark kommer til delvis at likvidere sin nationale selvstændighed.

Hvad den udenrigspolitiske situation og Danmarks udenrigspolitik i øvrigt angår, er det jo rigtigt, at der er kommet i gang en international afspænding efter Moskvaaftalen om delvis stop for prøver med kernevåben. Man ser jo følger af dette bl. a. deri, at USA og Canada er villige til at sælge hvede til Sovjetunionen, som sikkert trænger uhyre meget til denne hvede, og oven i købet er villige til at sælge den på ret gode kreditbetingelser. Men dermed er jo ikke al spænding i verden forsvundet. Der opstår spændinger, som måske synes at være lokale, men som godt kan få indflydelse på hele verdenspolitikken.

Jeg kan naturligvis ikke nævne det alt sammen, men jeg kan gå ind på lidt af det, den højtærede udenrigsminister har omtalt. Jeg kan fuldt ud tilslutte mig den højtærede udenrigsministers udtalelse om, at konflikten mellem Moskva og Peking skal og bør man ikke opfatte som en ideologisk konflikt eller en konflikt om teorier. Nej, det er i allerhøjeste grad en interessekonflikt, og det er en interessekonflikt, som kan få temmelig alvorlige følger, selv om den muligvis også kan bevirke, at det går lidt

hurtigere, end det måske ellers ville gå, med visse internationale tilnærmelser.

Nå, men lad det nu være. Jeg vil have lov til at sige, at uanset Frankrigs egentligste motiver, som jeg ikke anser det for nødvendigt at fremføre min mening om, er jeg meget glad for, at Frankrigs regering har besluttet sig til at optage diplomatiske forbindelser med Pekingregeringen og anerkende den som repræsentant for Kina og det kinesiske folk. Det er i overensstemmelse med det, der burde være international regel, og som Danmark i hvert fald hidtil har rettet sig efter: at man anerkender som regering den, der faktisk har magten i det pågældende land. Jeg tror, det er et betydeligt fremskridt, at Frankrig har foretaget denne anerkendelse af Pekingregeringen, og jeg håber, det vil hjælpe til, at Pekingregeringen kan blive anerkendt som Kinas repræsentant i De Forenede Nationer. Det kan være, at vi hermed kan få noget af spændingen i denne verden løst op.

Jeg er da ganske klar over, at en af årsagerne, måske en væsentlig årsag, til den udenrigspolitik, vi har bemærket fra den kinesiske regerings side, er, at man har bestræbt sig sådan for at isolere Kina økonomisk og politisk og på andre måder. Jeg tror, at hvis man får gennembrudt denne isolering, så giver det mere fredelige og mindre konfliktfyldte forhold, og derfor er jeg glad for, at Frankrigs regering har foretaget det skridt, den foretog. Og jeg håber som sagt, at det må føre til, at vi, forhåbentlig på næste plenarforsamling i De Forenede Nationer, kan opleve, at Pekingregeringen bliver anerkendt som Kinas repræsentant.

Så talte den højtærede udenrigsminister om konflikterne i Sydøstasien og nævnte i den forbindelse forholdene i Vietnam. Jeg er klar over, at det er meget alvorlige konflikter, der findes i dette område, men det forekommer mig også, at en af årsagerne til disse konflikter må søges i, at USA sammen med sine marionetter i Syd-vietnam ikke har overholdt den højtidelige Genèveaftale om, at man skulle forsøge at forene Vietnam ved en folkeafstemning på demokratisk grundlag. Jeg kan ikke se andet, end at den politik, USA fører i dette hjørne af verden, og som med ikke ringe ret har fået folk til ikke blot at tale